

JEDLCA (6) pl t

jedlca (6), [**jedlica**].

e *prawdopodobnie jasne (tak Cn); a jasne.*

N jedlca (4). ◇ G jedlec (1). ◇ A jedlca (1).

Sł stp s.v. *jelce*, Cn s.v. *jelca*, Linde XVII w.

Oślona rękojeści miecza (szabli, szpady), garda; capulus Mymer¹, BartBydg; gladii iuxta capulum craticula, finis aut extremitas, gladii claudens vaginam Cn (6) : Capulus. Schwertknopff. Iedlca. Mymer¹ 15; Capulus, est caput gladii, głowicza, jedlcza BartBydg 22b; Thamze instrumentem kthorym yedlcza skordow myeczniczthwo robyacz wiczyagall klothky vłkrzynye vkrączywłchi bulawą. LibMal 1552/ 166v; vtopię Kórd w niem łwóy do iedlec. OrzQuin F2v.

Fraza: »tylko (jedno) jedlca w ręku (a. w ręce) zostały« (2): GórnDworz 08; podziś w ręce moje[j] Tylko jedlca zostały, a miecz sam skruszony I oszczep darmo poszedł, a ten nie raniony KochMon 32; [Iedłcá [!]/ et Iedlicá/ Capulus. Volck Ggg4; Capulus [...] Rękoieść/ Iedlcá. Volck 87.]

Synonim: głowica.

JW